OSB-İMES İşçileri Bülteni

İşçi Sınıfının Kurtuluşu Kendi Eseri Olacaktır!

• Sayı :1 • Aralık 1997 • Fiyatı :25.000 TL

Sorunlarımız, Görevlerimiz ve Bültenimiz

Biz, İşçi Sınıfıyız!

İMES ve Organize Sanayi Bölgesi'ndeki yüzlerce atölye ve fabrikada çalışan binlerce işçiyiz. Kimimiz metal, kimimiz petro–kimya, kimimiz tekstil ya da gıda sektöründe üretim yapan fabrikalardayız. Birçoğumuzun fabrika işçiliği henüz yeni. Bir o kadarımız da yıllardır işçilikle yaşamını sürdürmekte. Herbirimiz şu veya bu milliyetten, başka başka memleketlerden gemekteyiz. Şu veya bu dini inanca, şöyle böyle bir düşünceye sahibiz...

Ama öylesine ortak yanlarımız var ki öz kardeşlikten daha öz kardeşiz hepimiz. Neden mi? Çünkü biz işçi sınıfıyız! Yani, aynı sınıftan kimseler (patronlar) tarafından sömürülen, ezilen, horlanan insanlarız. İşçi sınıfının yürüttüğü tarihsel mücaleler sonucu kazandığımız haklardan mahrum bırakılan; örgütlenmemizin, sendikalaşmamızın önüne binbir türlü engeller çıkarılan; sermayedarlarların yasalarına bile işgününü 8 saat olarak koydurmamıza rağmen, zoraki fazla mesailerle günde 10–12 saat, sağlıksız koşullarda sefalet ücretlerine, üstelik de iş güvenliği ve güvencemiz olmadan çalıştırılan insanlarız. Ve daha önemlisi, biz üreten ve yaratan bir sınıfın üyeleriyiz. Yaşamak için alınterimiz ve emeğimizden başka birşeyimiz yok. Herbir bölüğümüz farklı duvarların arkasında olsak da çalışarak–üreterek yaşamımızı sürdürüyoruz. Hepimiz aynı sömürü çarkının dişlileri arasında ömür tüketiyoruz. Yani aynı kaderi paylaşıyoruz. Bu kaderi bize dayatanları çarkları ve iktidarlarıyla birlikte tarihin çöplüğüne atmak ise tek kurtuluş yolumuz. Yani sadece kaderimiz değil, çıkarlarımızda ortak.

Sermaye Düzeni; Sürekli Kölelik, Sürekli Sömürü, Sürekli Saldırıdır!

Ortak yanlarımız, daha çok. Patronlar sınıfı örgütlü olmasına rağmen biz örgütsüzüz. Onların, yani sömürenler sınıfının sömürü çarkları ve iktidarları var. Yani dünya ölçeğinde örgütlenmiş bir üretenleri çiğneyen, düyayı halklara zindan eden bir dişliler sistemi; kapitalist– emperyalist sistemleri var. Onu ayakta tutan baskı ve zor aygıtları, devleti. ordusu, polisi, CIA'ı, MOSSAD'ı, MİT'i, kontr–gerillaları, Susurluk çeteleri var. Bitmedi! Onlar için yasa yapan ve işçi–emekçileri aldatan parlamentoları, bir sürü partileri, medyaları var. Var da var! Bütün bunlar yetmezmiş gibi bizim içimizde de işbirlikçileri var. Bugün güya bizim örgütlerimiz olan sendikalarımızın birçoğu onların adamlarının elinde.

Biz ise sınıf partimizi bırakın, sendikalarımızda bile örgütlenemiyoruz. Dünyayı bir tarafa bırakın, ülkeyi de geçtik; bölgesel hatta işyeri çapında bile biraraya gelemiyoruz. En başta sıraladığımız o küçük ve sahte ayrımlar, o büyük özbe öz kardeşliğimizi, sınıf kardeşliğimizi unutturmuş bize. Bir sendikalaşma girişiminde bile birbirimizi hançerliyoruz. Türk–Kürt, Alevi–Sünni bilmem ne; DYP'li, CHP'li, ANAP'lı, MHP'li, Refah'lı diye, şuralı buralı diye bölünüyoruz. Sanki patronların bizi, kadrolu– geçici– taşeron, eski–yeni, sendikalı–sendikaız vb. diye böldüğü yetmezmiş gibi.

Bütün bunların nedeni de çok açık. Bilinçli değiliz, örgütlü değiliz. Patronlar sınıfı, elimizden örgütlerimizi aldığı; gerçek partimize, bize yol göstereceklere yasak koyduğu; bu

uğurda mücadele eden sınıf devrimcilerine her türlü zulmü reva gördüğü yetmezmiş gibi sendikal örgütlerimize de el atmış. Sendikalarımızın birçoğunu sendika bürokrasisi aracılığıyla kendine hizmet eder hale getirmiş. İşte yeni örneği; MGK ve TÜSİAD'ın, yani Türkiye'deki sermaye sınıfının iki temel gücünün kurduğu **Ekonomik Sosyal Konsey (ESK)**'de yer almayan bir işçi sendikası konfedarasyonu var mı?

Dahası var! Bizi ve geleceğimiz olan çocuklarımızı eğitim olanaklarından yoksun bırakmakla kalmayıp her saatimizde bizi sürüleştirmeye çalışıyorlar. Neredeyse zamanımızın tümünü, onların radyo, TV ve gazete vb. gibi ideolojik propaganda araçları tarafından beynimiz sulandırılarak geçirmek zorunda kalıyoruz. Yok şu takım yok öteki; Müslüm, Ferdi, Tarkan; laiklik– şeriat– darbe; "8 mi 5+3 mü?" derken düşünecek zaman bırakmıyorlar. Bunların yerine zamanını işçi sınıfının ve ezilenlerin sesi olan yayınlarla ve faaliyetlerle geçiren arkadaşlarımız ise hemen "terörist" damgası yiyor. En önce de bizler tarafından...

Güç Örgütlülüktedir!

Bizim bu örgütsüzlüğümüz, dağınıklımız bizi ne denli güçsüz kılıyorsa sömürenler sınıfını da o ölçüde güçlülendiriyor. Zaten onların en büyük ve en çok güvendikleri güçleri de burdan geliyor. Gerçekten de biz birlik olsak, örgütlü bir sınıf olsak, sermaye sınıfı bize kendi çıkarlarını dayatabilir mi? Sahi, biz olmasak onlar oturdukları sırçalı sarayları, bindikleri otomobilleri, yolları, köprüleri, gemileri... kimlere yaptıracaklar? Kuş sütünden gayrısıyla donattıkları sofralarını nasıl donatacaklar? Gereksiz olan o yaşamlarında gereksindikleri her şeyi, biz olmazsak kim üretecek? Ya da biz olmasak kim malları, mülklerinden ibaret "vatanları"nı 'böldürtmemek' için askere gidip kardeş Kürt halkına kan kusturacak? Silahları kim üretecek? O silahlara yatırdıkları serveti kim yaratacak?

Bir düşünün, cevabını sizler de bulacaksınız. Ve aslında kimin güçlü olduğunu da göreceksiniz. Kısacası, biz bilinçli-örgütlü bir sınıf olarak kavgaya durduğumuzda ancak o zaman gerçek kurtuluşumuzu sağlayabileceğiz ve tüm ezilenlerin kurtuluşuna önderlik edebileceğiz. O miadı dolmuş sömürenler sınıfını ancak o zaman layık oldukları çöplüğe gönderebileceğiz.

Ne Yapmalıyız!

İlkin işyerlerimizde biraraya gelip örgütlenmek doğrultusunda adım atmalıyız. Taban örgütlerimizi, komitelerimizi kurup adımlarımızı örgütlü bir tarza kavuşturmalıyız. Böyle taban inisiyatiflerini yaygınlaştırmalı, güçlendirmeli; sadece işyerlerinde değil bölge düzeyinde de birlikte hareket etmemizi sağlayacak araçlar haline getirmeliyiz. Özellikle öncü işçiler biraraya gelip ilk adımı atmalı, diğer sınıf kardeşlerine mücadelenin, birlikteliğin yolunu gösterebilmeliler. Görev ve sorumluluk hepimizin. Fakat bunların farkında olmayan ya da olup da birşeyler yapılamıyacağını, yalnız olduklarını düşünen işçi arkadaşlarımız ilk adımın atılmasını bekliyorlar. Yani görev en çok, bedel ödemekten çekinmeyen öncü– bilinçli arkadaşlarımıza düşüyor.

Bugün OSB'deki birçok fabrikada, işçi kardeşlerimizin geneli ısrarlı bir yolgöstericilik, en önde yürürmeyi göze alan yiğitler olduktan sonra mücadeleye atılmaktan çekinmiyorlar. İlk başta belki tedirginlik gösteriyorlar, tereddüt ve yalpalamalar oluyor fakat mücadele içinde bunlar da aşılıyor. İşte geçen yıldan bu yana süren bir dizi deneyim; Beybi Çuval, Mayer Wonisch, Om Mühendislik, Otoman, Mercan Raf vs... Buralarda gökten birileri inip örgütlenmedi. İşyerlerindeki duyarlı–öncü kardeşlerimiz biraraya gelip işyerlerinde komiteler kurdular. Yukarda saydığımız sorunları aşmak için çabaladılar/ çabalıyorlar. Gerektiğinde eylemler yapıyorlar. Belki bazıları başarılı olamadı, fakat işçiler sınıf mücadelesi için yararlı deneyimler edindiler.

Kazanacağımız Koca Bir Dünya Var!

Olmaz demeyelim. Hele biz ilk adımları bir atalım. Kaybedecek birşeyimiz mi var, bizi sermayenin köleleri haline getiren zincirlerimizden başka? Kazanacağımız ne ki diye sormayın. Sendikalaşabiliriz, insani yaşam koşullarına ulaşabiliriz, öğrenip deneyim sahibi oluruz, "Dünyayı Kazanmak İçin" daha büyük

kavgalara girişmenin yolunu öğreniriz. Ve daha önemlisi "kazanacağımız koca bir dünya var!"

Tek tek işyerlerimizde mücadeleye girişmek, örgütlenmek, sendikalaşmak elbette önemli. Fakat bunu bütün sınıfa maledemediğimiz, deneyimlerimizi ve mücadelemizi ortaklayamadığımız yerde kazanımlar birer kırıntı olmaktan öteye gidemeyecektir. Dahası bunun çabasını vermediğimiz yerde bu kırıntıların bile garantisi olmayacaktır. İşte yakın bir örneği; İMES'te 4 ayrı atölyede ayrı ayrı sendikalaşma çalışmaları yürütüldü. Yetki için çoğunluklar bile sağlandı. Fakat bizim yapamadığımızı İMES işverenleri yapıyor. Birlikte ve örgütlü hareket ederek bu işyerlerinin tüm zararlarını birlikte karşılayıp atölyeleri kapatarak, en azından zararın bir yerinden dönüp kar ettiler. Sonuçta İMES'e sendika sokmayarak onlar kazandı. Biz birlikte hareket etseydik, buradaki kardeşlerimize destek verseydik; çalıştığımız fabrika ve atölyelerde de bu tür adımlar atsaydık patronlar mı yoksa işçiler mi kazanacaktı?

Güç Birlikteliktedir!

Mücadeleyi ortaklaştırmak, komiteleri ortaklaştırmak, işçilerin birliğini sağlamak hedefiyle mücadeleye girişmeliyiz. Sadece işyeriyle ilgili sorunlarda değil bizimle ilişkili bütün sorunlara karşı mücadele edebilmek için de bu şart. Çünkü patronlar tek tek işyerlerine olduğu gibi ülke genelinde de birlikte saldırıyorlar. Kah çete devletlerini üzerimize salarak kah içimizdeki işbirlikçi hainleri kullanarak kah ESK'leriyle... Ama ne yapıp edip bize özelleştirmeyi, taşeronlaştırmayı, zamlara eşlik eden çete terörünü, insanlık dışı yaşam koşullarını, sefaleti dayatabiliyorlar. Biz, mücadelemizi ve örgütlülüklerimizi ortaklaştırıp birlikte hareket etsek, bütün ezilenleri saflarımıza çekip ezenlerle kavgaya girişsek patronlar sınıfı bunları bize dayatabilecek mi?

Haklı Olan da Biziz, Güçlü Olan da...

Üstelik bizim silahlarımız onlarınkinden daha güçlü. Ama çoğumuz farkında değiliz. Bu bir tarafa çoğumuz silahlarımızın ne olduğunu bile bilmiyoruz. Biz, varolan örgütlerimize (Sendika, Dernek, Demokratik Kitle Örgütleri...) sahip çıkıp bugün olmayan ama nihai zaferimizin olmazsa olmaz aracı olan sınıf partimizi kurup, bir sınıf olarak hareket ettiğimiz oranda kazanan taraf olacağız. Bizim grev ve direniş silahımız, sınıf dayanışması silahımız, sermayeyi yenecek olan işçilerin birliği silahımız var. Haklı olan da biziz. Bunları kullanabilmek, sermayenin ve çete devletinin saldırılarını püskürtebilmek için önce biraraya gelmemiz gerekiyor. Birbirimizden haberdar olmamız, yalnızlık duygusundan kurtulmamız gerekiyor.

Neden Bülten?

İşte bültenimiz en başta bunun aracı olacak. Bizi birbirimize ulaştıracak. Bültende sorunlarımızı tartışabilecek, mücadele ve deneyimlerimizi ortaklaştırabilecek, onun aracılığıyla aynı safta kavgaya durabileceğiz. Bülten bunların hepsinde başarıyı sonuca vardıracak demiyoruz. O sadece bir ilk adım. Bize gerçek silahlarımıza ulaşmanın yolunu gösterecek, biraraya gelmemize, bilinçlenmemize yardımcı olacak, **"Kurtuluş Yok Tek Başına! Ya Hep Beraber Ya Hiçbirimiz!"** bilincini işçi kardeşlerimiz arasında yaygınlaştırmaya çalışacak bir araç ve bu tür araçlardan sadece biri. Bu çerçevede bütün işçilere açık bir kürsü.

Şimdi bütün işçilerin özellikle de duyarlı öncü işçilerin önünde bu kürsüyü gereğince kullanabilmek görevi ve sorumluluğu duruyor. Gerçekten sermaye sınıfının ve çeteleşmiş devletinin saldırılarına "Dur!" diyebilmeyi, sendikalarımıza çöreklenmiş ağalığa ve bürokrasiye "Defol!" diyebilmeyi, sendikalarımızı gerçek mücadele örgütlerimiz haline getirebilmeyi ve iktidarımızın aracı olacak gerçek sınıf partimizin kuruluşuna katılabilmeyi isteyen bütün işçiler bültenimizi sahiplenmeli; sadece kendi fabrika ve atölyelerine değil dışındaki fabrikalara da ulaşatırabilmeli; bültene yazı, röportaj, bilgi, belge, mali vb. katkı yapmayı bir görev saymalıdırlar.

Haydi İş Başına!
Sermayeye Karşı Örgütlü Savaşıma!

Mayer Wonisch İşçileri

Mayer İşçisi Mücadaleyi Elden Bırakmamalıdır!

Mayer Wonicsh işçileri, önemli bir mücadele sonucu DİSK/ Birleşik Metal–İş sendikasında örgütlenmeyi başarıp, sendikayı işverene kabulettirdiler. Yanda, Mayer Wonicsh'ten bir işçiyle bir süre önce yaptığımız röportajı yayınlıyoruz. Röportaj yapıldıktan bir süre sonra, 3 temsilci seçilip, işverenle toplu iş sözleşmesi görüşmelerine başlandı. Mayer işçileri bugüne kadar yaptıkları gibi inisiyatifi elden bırakmadan adım attıkları yoldan yürümelidirler. Bu dönemde kurulan işyeri komitesi, bundan sonra daha etkin bir şekilde işletilmeli, işçilerin bütün sorunlarında sözsahibi olmalıdır. Sözleşme görüşmelerine de sadece temsilciler değil onlarla birlikte işyeri komitesi katılmalıdır. Yapılan herşey işçilerin denetimine açık olmalı, ne olup bittiğinin bilgisi tüm açıklığıyla işçilere sunulmalıdır. İşyeri komitesi, yarın obürgün işveren karşısında yalnız kalmamak için kritik kararlar almadan önce işçilerin genel eğilimini öğrenmeli, aldığı kararlara işçileri de ortak etmelidir. Bunun yapılması zor değil. Sendikanın ayarlayacağı yerlerde yapılacak genel toplantılarla bu başarılabilir. Ayrıca sendikanın belli periyotlarla sınırlı sayıda işçiye vereceği eğitim, bilinçlenme için yeterli değildir. Bunun için de genel toplantılar süreklileştirilmeli ve işçiler her konuda bilinçlendirilmelidir.

Deneyimlerden biliyoruz; maaşları 5 kuruş artırmanın rehavetine kapılıp "nasıl olsa birileri bizim yerimize artık hakkımızı savunacak" deyip süreci dıştan seyretmek kazanılan hakların da zamanla elden gitmesi demektir. Daha yürünecek çok yol var. En başta da yaratılan mevzinin OSB–İMES bölgesindeki bütün işlçilere maledilerek, onların da mücadeleye kazanılması gibi. Bu başarılıp diğer fabrikaları kapsayan güçlü bir sınıf dayanışması örülmeden, işverenlerin tek bir işyerindeki saldırısını püskürtmek , dahası sermayenin gündelik genel saldırılarını püskürtmek mümkün olmamaktadır. Öyleyse; Meyer işçileri "Ortak Komite Ortak Direniş!" bilincini kuşanıp OSB– İMES İşçi Platformu girişimine destek vermeli, mücadele ateşini tüm işyerlerine taşımalıdırlar.

Bülten :*Çalıştığınız fabrikayı tanıtır mısınız?*

İşçi : Mayer Wonicsh organize sanayi bölgesinde bulunuyor.Bant usulü çalıştığımız fabrikada elektronik kumanda aletleri üretiyoruz. Üretim yurtiçi ve daha çok da yurtdışına yönelik yapılıyor. İşverenimiz Alman ve bir fabrikası da Almanya'da var. Yeni dönemde sendikalaşmanın da etkisiyle yurtiçinde fason iş yaptırıyor. 125 civarında işçi çalışıyor. Çoğunluğu ise 9–10 yıllık eski işçiler oluşturuyor ve İçerenköy, Ümraniye, Dudullu bölgelerinde oturuyor. Çalışanların çoğu bayan ve çoğu da evli. İşçilerin eğitim durumu ise karışık. İlkokul mezunu da var, ortaokul da var, lise de. İşçilerin çoğu Malatya'lı. Bunun yanında Bingöl, Sivas, Tokat, Giresun ve Tunceli'liler var. Aleviler çoğunlukta. İşçilerin genel olarak siyasi bilinç düzeyleri pek ileri değil. 3 yıl önce yaşadığımız ve başarılı olamadığımız sendikalaşma girişimi dışında pek bir mücadele deneyimimiz yoktu.

Bülten :*Fabrikanın koşulları nasıldı?*

İşçi :Ücretler çalışma sürelerine göre veriliyor. 9 yıllıklar 50 milyon, 5–6 yıllıklar 43–49 milyon, 2–3 yıllıklar 27–28 milyon ücret alıyor. Ek olarak 3 ayda bir ikramiye, bayramlarda bayram parası ve erzak, az bir miktar da kömür parası ve eğitim yardımı yapılıyor. Sigorta, servis, yemek var. 5 yılı dolduranlar 3 hafta, 10 yılı dolduranlar 1 ay senelik izne çıkabiliyor. Hakaret ve bağırmalarla sendikalaşmadan önce karşılaşıyorduk, üretimdeki arkadaşlara hergün tuvalet temizletiliyordu fakat şuan yok. İşyerinde doktorumuz var ama acil gereken ilaçlarımız en erken 2–3 hafta sonra geliyor. Hiçbir işgüvencemiz yoktu, şu anda birliğimizin sayesinde işten atılmalar durduruldu.

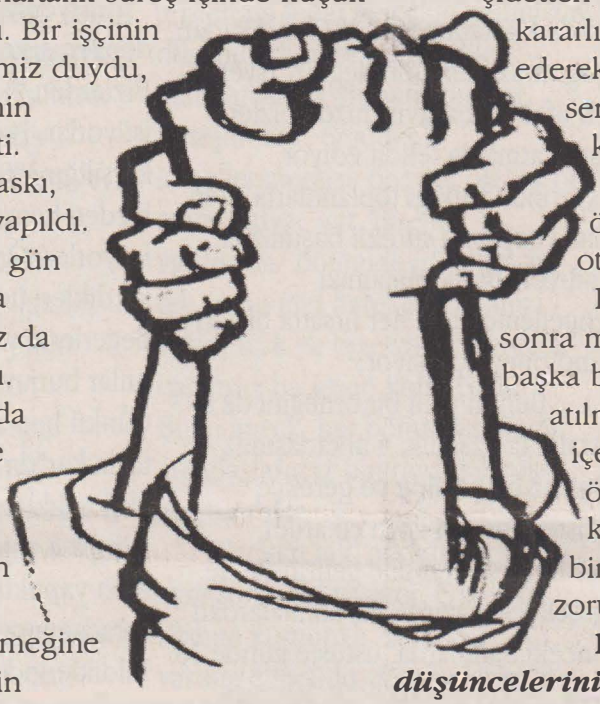
Bülten :*Örgütlenme sürecini anlatır mısınız?*

İşçi :İlk başlangıçta kimse birbirine güvenmiyordu. Temmuz zamlarının düşük olmasından dolayı işverenle tek tek görüşüp yükseltmeye çalıştık. Fakat bu şekilde bir şey elde edemeyeceğimizi anladığımız için birlik olup DİSK/Birleşik Metal–İş sendikasında

Birleştiler ve Kazandılar!

örgütlendik. Hakkımız olan insanca yaşam koşullarını elde etmek istedik.

Örgütlenme sürecimiz 2 ay gibi kısa bir süreydi. Bu esnada herkes heyecanlı, stresliydi. Başlangıçta işyeri komitemiz yoktu. Sıradan işçi arkadaşların doğal öncülüğünde başladık. Önce kulaktan kulağa güvendiğimiz arkadaşlara anlattık. İmzalar 1–2 haftalık süreç içinde küçük gruplar halinde alındı. Bir işçinin ispiyonu üzerine şefimiz duydu, hepimize tek tek yemin ettirerek sorguya çekti. Bizlere para teklifi, baskı, işten atma tehditleri yapıldı.

İlk 9 kişi atıldı. 2 gün arkadaşlarımız kapıda bekledi. Sendikacımız da yanlarından ayrılmadı. Arkadaşlarımız dışarıda direndi. Bizler içeride ilkgün üretimden gelen gücümüzü kullandık. Saat 10'dan 13'e kadar iş durdurduk. Öğlen yemeğine de çıkmadık. İşverenin adamları neye uğradıklarını şaşırdılar. Noter çağırdılar. Dışardan arkadaşlarla haberleşebiliyorduk. Noter geldiğinde işbaşı yaptık. Sonrasında bir hafta üretimi yavaşlatarak tepkimizi sürdürdük. Kapıya özel güvenlik görevlileri aldılar. İşten atılan arkadaşlarımız 3 gün kapıda beklediler, sendikacımız Mehmet Helvacı bütün ihtiyaçlarımızı karşıladı. Moralimiz çok yüksekti.

Birliğimizin gücünü gördük. 3 arkadaş geri alındı, geri kalanlar kendi istekleriyle tazminatlarını alıp çıktılar. İşverene geri adım attırmıştık. Servislerimizi çoğalttılar, yemeklerimiz düzeldi, baskı olayı ortadan kalktı. Cumartesi günleri mesaiye yemek ve servis verilmiyordu, artık veriliyor.

Bülten :*Şimdiki durum nedir?*

İşçi : Yetki geldi, sözleşmeyi bekliyoruz. Fakat temsilcilerimizi daha seçmiş değiliz.

Bülten :*Süreci siz nasıl değerlendiriyorsunuz, bundan sonrası için ne yapılabilir?*

İşçi :Sözleşmeye başlanmadı, gecikildi. İşveren görüşmek istemiyor, zaman kazanmak için. MESS'in sözleşme süresinin başlatılmasına etkide bulunması sözkonusu. Örgütlenme sürecimiz kısa oldu ve fazla sorunla karşılaşmadan güçlükleri aştık. Hiçbir zaman şidetten yana olmadık. Bundan sonra da kararlılığımızı koruyup mücadele ederek en doğal hakkımız olan sendikal haklarımızı sonuna kadar kullanmalıyız. İşyeri komitemiz kurulmalı, temsilcilerimiz biran önce seçip sözleşmeye oturmalıyız.

Bizlerin sendikalaşma sürecinden sonra makinalar işveren tarafından başka biryere taşındı. Biz şimdi işten atılmasak da bu yolla süreç içerisinde işler azaltılarak yarın öbürgün işten çıkarılmakla karşılaşabiliriz. İşverene tepkimizi birlikte, biran önce göstermek zorundayız.

Bülten :*Sendika hakkındaki düşünceleriniz nelerdir? Sendikayla ve sendikacılarla ilişkiniz nasıl?*

İşçi :Sendikayla diyaloğumuz iyi. Sendikadan eğitim alıyoruz.

Bülten :*Ekonomik ve Sosyal Konsey (ESK) hakkında, sendikalarımızın buna katılması konusunda ne düşünüyorsunuz?*

İşçi :ESK'yı ve sendikalarımızın buna katılmasını istemiyoruz.

Bülten :*OSB ve İMES işçilerine söylemek istediğiniz şeyler?*

İşçi : Birleşelim, mücadele edelim. Zulmü ve sömürüyü ancak bu yolla ortadan kaldırabiliriz. Biz de önce bişey yapamayacağımızı sanıyorduk. Fakat birleşince ve mücadele etme cesareti gösterince kazanabileceğimizi gördük. İMES ve OSB'deki bütün sınıf kardeşlerimiz de artık mücadeleye atılmalılar. Ben istiyorum ki hepimiz kazanalım, zafer hepimizin olsun. İşyerlerimizde komiteler kuralım. Ortak zaferler için komitelerimizi ve mücadelemizi ortaklaştıralım.

İşçi Sınıfına Selam!

Çalıştığım fabrika fason olarak Packart Elektronik fabrikasından iş almakta. Packart Dudullu Organize Sanayi Bölgesinde kurulu, 1000 civarında işçinin çalıştığı ve Türk Metal sendikasının örgütlü olduğu büyük bir fabrika. Benim çalıştığım taşeron firmanın adı ise Harness Elektronik. Burada 3 vardiyada yaklaşık 250 kişi çalışıyoruz. Bizde de Türk Metal örgütlü. İşimizi ayakta çalışarak yapıyoruz. Bazen zorunlu mesaiye bırakıldığımızda 16 saat mecburen çalışmak zorunda kalıyoruz. 16 saati kabul etmediğimizde işten atılmakla tehdit ediliyoruz.

Burası Türkiye, sendika da Türk Metal olunca işveren tabiki 32 milyonu fazla bulacak.

Ücretlerimiz ise asgari ücret, yani sefalet ücretleri. Sendika işverenin sendikası olduğundan ikramiye, kömür parası dedikleri paraları aylara parçalamışlar. Böylece işe yeni giren bir işçi 32 milyon aylık alıyor. Bu da yeni giren arkadaşlarda iyi bir ücret alıyoruz düşüncesine yol açıyor. Halbuki sendikalı olduğumuzdan ötürü verilen sosyal yardımlar içinde olmadan 32 milyon verilse bile bizim emeğimizi karşılamaz. İş elbisesi olarak da terlik ve önlük veriliyor. Tabiki patron, çok fazla şey verdiğini düşünüyor. Öyle ya, 32 milyon Türk Lirası bu. Harca harca bitmez(!) 20 milyondan aşağı olmayan ev kiraları, 4 kişilik bir aile için 40–50 milyon olan zorunlu asgari mutfak gideri, çocukların okul masrafları, yakacak parası, giyecek parası herbirşeyi 32 milyonla karşılamaya kalksa ya patron. Hadi bunları da geçtik, bindiği arabanın benzinini ve masraflarını karşılayabiliyor mu 32 milyona?

Burası Türkiye, sendika da Türk Metal olunca işveren tabiki 32 milyonu fazla bulacak. Hiçbir işçiye sözhakkı tanımayan bu sendikadan çoğumuz memnun değiliz. İşveren en ufak hak arayışımızda bizleri işten atmakla tehdit ediyor. İşyerinde yaptığı toplantılarla işten atma sopasını sürekli başımızda sallıyor. Birlik olmamızı engellemek için her fırsatta bizleri sindirmeye çalışıyor.

Bunun yeni bir örneğini de 8 Aralık'ta yaşadık. 4 arkadaşımız haksız bir şekilde ve gerekçe gösterilmeden işten çıkarıldı. İşveren resmen dile getirmese de gerekçesi hazırdı: Bu atılmalardan önceki haftalarda, üstüste günde 16 saat mesaiye bırakıldık. İşveren, bunu süreklileştirmeye çalışıyordu. Bir bölümdeki arkadaşlarımız, saldırının öncesindeki Cumartesi, buna karşı tepkilerini mesaiye kalmayıp topluca kart basarak dile getirmişlerdi. İşveren bu tür tepkilerin önüne geçmek, bizi sindirmek için gözdağı verdi. Şimdi de bu eyleme katılan bölümü toptan işten çıkaracağı söylentisini yayıyor. Kalanlara da ya haftanın 3 günü 16 saat çalışma ya da hergün 12'şer saat çalışmayı dayattı. Şimdi hepimiz, günde 12 saat döner panonun (Harness bandının) hızına yetişmeye çalışıyoruz. Aslında hiçbirimiz bunu isteyerek kabul etmedik. İşyerinde sağlam bir birliğimizin olmaması bu saldırıya boyun eğmemize neden oldu.

Bizlerden "%100 kalite, %100 ürün" istiyorlar. İyi de bize emeğimizin karşılığını %100 veriyorlar mı ki bizden herşeyin %100'ünü istiyorlar?

İşyerinde kalite çemberi denilen sistem uygulanıyor. Bizlerden "%100 kalite, %100 ürün" istiyorlar. İyi de bize emeğimizin karşılığını %100 veriyorlar mı ki bizden herşeyin %100'ünü istiyorlar? Onlar da biliyor ki verdikleri ücret ürettiğimiz değerlerin yanında hiç kalır. Ama onlar burjuva, utanmaz isterler. Çünkü hep almaktır, hep "daha fazla kar"dır onların sınıfsal alışkanlıkları. Düşünsenize bunun için bize yapmadıkları kalmıyor. Ama yaptıklarının hesabını birgün soracağımızı da biliyorlar. Bildiklerinden dolayı da birleşmemizden, örgütlenmemizden çok korkuyorlar. Korkacaklar tabi! Bizim sefaletimiz üzerine kurulu sefahat düzenleri yıkılacak, biz birleştiğimizde. Bilinçlenip mücadeleye atıldığımızda sonları gelecek, bizi baskı altında tutmak için kanımız üzerine kurdukları devletleri yıkılacak. Örgütlenip "Herkesten yeteneğine göre, herkese ihtiyacına göre!" yasasının hüküm sürdüğü bir dünya kurduğumuzda bir daha beleşten yiyemeyecekler. Sömüremeyecekler, kar edemeyecekler, herkesin olması gereken üretim araçlarını özel mülk edinemeyecekler...

12 saati kabullenmemizin bir nedeni de Türk Metal Sendikası'nın tavrıdır. Genel merkezinden şubesine oradan da işyeri temsilcilerine kadar tümü işveren gibi davranıyor.

Bunların gerçekleşmesi bize bağlı. Bugün birçok arkadaşım kendisini yalnız hissettiğinden ve sendikaya haklı olarak güvenmediğinden, işverenin tehditleri karşısında bile yılgınlığa düşüyor. Oysa hiçbir işçi yalnız değildir. Herbirimizin bütün dünyada milyarları bulan sınıf kardeşi var. İşe çalıştığımız fabrikadaki sınıf kardeşlerimizle biraraya gelmekle başlayalım. Türk Metal bizim hakkımızı savunamayacağına göre biz kendi haklarımızı savunalım. 12 saati kabullenmemizin bir nedeni de bu sendikanın bize verdiği zarardır. Genel merkezinden şubesine oradan da işyeri temsilcilerine kadar tümü işveren gibi davranıyor. Hepsi "kraldan daha çok kralcı"lar. Patron, bize bu sendikayı dayatarak gerçekten örgütlenmemizi engelliyor. Sendika mücadelesi vererek bilinçlenmemizi, kenetlenmemizi istemiyor. Ama ne yaparsa yapsın örgütlenebiliriz. Çünkü işvereni de sendikacısı da bizim emeğimizi sömürerek geçiniyorlar. Pervasızlıkları da bizim örgütsüzlüğümüzden ötürü.

Demek ki önce örgütlenmemiz gerekiyor. Bir bölümdeki arkadaşlarımızın gösterdiği tepki gerçekte hepimizin düşündüğü birşey. Ama dile getiremiyoruz. Bunun için bizi birleştirecek, örgütlenip kenetlenmemize önayak olacak bir araca ihtiyaç var. Bu, her vardiyada/ bölümde irtibatımızı, tek vücut gibi hareket etmemizi sağlayacak ve bize yol gösterecek bağımsız bir işyeri komitesidir. Bunu ancak, her bölümden öncü arkadaşlarımız biraraya gelerek oluşturabilir.

Packart'taki arkadaşlar da aynı sorunları yaşıyor. Orada da komite kurulmalı, varsa bize yardım etmelidir. Komitelerimizi ortaklaştırıp Packart ve Harnes patronlarıyla Türk Metal'daki faşist mafya ağalığına karşı birlikte hareket edersek kazanabiliriz.

...işçiler olmadan hiç bir sendika işçiler yerine işçilerin haklarını savunamaz. Türk Metal sendikasının ise zaten bunu yapmak gibi bir derdi yok.

Ayrıca bölgenin diğer fabrikalarında çalışan sınıf kardeşlerimizle temasa geçip onları da birleşmeye, ortak komiteler kurmaya çağıralım. Bunda başarılı olup ortak bir mücadele veridiğimiz ölçüde gerçek sınıf sendikalarımıza kavuşabiliriz. Çünkü "Bizleri kurtaracak olan kendi kollarımızdır!" Yani işçiler olmadan hiç bir sendika işçiler yerine işçilerin haklarını savunamaz. Türk Metal sendikasının ise zaten bunu yapmak gibi bir derdi yok. Öyleyse ne gerekiyorsa onu yapmalıyız. Türk Metal'i faşit mafya ağalığından temizleyerek işçilerin sendikası haline getirebiliyorsak onu yapalım. Gerekiyorsa inisiyatifi elimizde tutarak, bizimle birlikte hareket edebilecek başka bir sendikaya geçelim.

...patronların ücretli kölelik düzenleri varoldukça elimizdeki hiçbir hakkın garantisi yoktur.

Fakat asla, gerçek çözümün kendi özgücümüz üzerinden vereceğimiz militan, dişe diş bir mücadeleden geçtiğini unutmamalıyız. Sadece sendikal haklarımızı elde etmek, iyileştirmek için değil bunları kalıcılaştırmak için de bu gerekli. Çünkü patronların ücretli kölelik düzenleri varoldukça elimizdeki hiçbir hakkın garantisi yoktur. Biz işçiler onların bu düzenini yıkmadıkça ve yerine kendi düzenimizi kurmadıkça da olmayacaktır. Öyleyse haydi hep birlikte mücadeleye katılalım. Bu bülten bunun bir aracı, yani biz işçilerin bülteni. Verebildiğimiz kadar bültene destek verelim.

Güç Örgütlülüktedir!
İşçilerin Birliği Sermayeyi Yenecek!

Harness Elektronik'ten
Bir İşçi

NASIL SENDİKALAŞABİLİRİZ? –1

Ne İstiyoruz?

Bütün işyerlerinde alınterimizin karşılığını zorunlu fazla mesailer, sefalet ücreti, sağlıksız–güvenliksiz–güvencesiz çalışma koşulları, patron–müdür–şef baskıları vb. olarak alıyoruz.

Hepimiz çalıştığımız yerlerde çeşitli sorunlar yaşıyoruz. Çoğumuz bu sorunların sadece çalıştığımız işyerleriyle sınırlı olduğunu sanıyoruz. Oysaki hemen bütün işyerlerinde alınterimizin karşılığını zorunlu fazla mesailer, sefalet ücreti, sağlıksız–güvenliksiz–güvencesiz çalışma koşulları, patron–müdür–şef baskıları vb. olarak alıyoruz.

Gündelik yaşamda da birçok sorun yaşıyoruz. Örgütlü sermaye bizi insanlığımızdan çıkarmak için her alanda bize dayatmalarda bulunuyor. Onun temel ilkesi olan "Herşey karın iktidarı için!" ilkesini hayata geçirmek için elinden geleni ardına koymuyor. Bize sürünerek, başkasını düşünmeden yaşayın diyor. Geleceğiniz, kendinize ait bir yaşamınız, öğrenmek, eğlenmek, dinlenmek için, kültürel, sosyal, siyasal, sportif faaliyetler için kendinize ait vaktiniz olamaz diyor. Dahası bize, böyle haklarımızın olmadığını kanıksatmaya çalışıyor.

Tasarruf paketleriyle, acı ilaçlarla, eğitimde, sağlıkta, ulaşımda özelleştirmelerle, taşeronlaştırmayla, sendikasızlaştırmayla, Eşel–mobil'le ekonomik alandan bizi kıskaca alarak karnımızı doyurmaktan başka birşey düşünmemizi engelliyor. Tabiki bütün bunları hayata geçirebilmek için yoğun bir devlet terörü uyguluyor. İller İdaresi Yasası, Olağanüstü Hal, Kriz Yönetim Masası, yasaları, parlamentosu, MGK'sı, işkence ve terör aygıtları (polis, jandarma, kontr–gerillaları, Susurluk çeteleri...) ile sindiriyor, sürekli baskı altında tutuyor. Hakkını arayan işçiye, emekçiye, memura, öğrenciye; özgürlük ve eşitlik için mücadele eden devrimcilere; özgürlüğü için ayağa kalkan kardeş Kürt halkına zulüm uyguluyor. Bizi de tüm bu suçlarına ortak ediyor. Örgütlü sermaye sadece bunlarla da yetinmiyor. Sendikal örgütlerimize de el atıyor. ESK'in içinde yer alan sendika bürokrasisini kullanarak bizi sırtımızdan da hançerliyor.

Gerçek kardeşliğimizin sınıf kardeşliğimiz, gerçek siyasi düşüncemizin bilimsel sosyalizm, gerçek vatanımızın sosyalist ülke–sosyalist dünya olduğunu görmemizi, anlamamızı engelliyor, bu kurşunlarla aldığımız yaralar.

Susurluk düzeninin, yaşamımızın bir parçası haline getirdiği bütün bu sorun ve saldırılardan hepimiz bunalıyoruz. Hepimiz aynı kahredici çıkmazın içinde olduğumuzu düşünüyoruz. Birilerinin gelip bizi kurtarmasını bekliyoruz. Genellikle de bireysel kurtuluş yolları arıyoruz. Kimi zaman kendi işimizi kurup zenginleşmenin hayaliyle, patrona hırsla kar üretiyoruz. Toto– loto– piyango gibi talih oyunlarıyla düşlerimizi pembeleştiriyoruz kimi zaman. Ve herzaman hayaller bizi bölüyor, birbirimize düşürüyor. Bizleri kurtaracak olanın kendi kollarımız olduğunu unutuyoruz. Rekabet ediyoruz, birbirimize düşmanlık bile güdüyoruz. Bütün bunlar da örgütlü sermayenin bizi uyuşturmak için kullandığı araçlar. Bunlar sayesinde patronlar sınıfıyla bizim aramızdaki gerçek ayrımların yerini tek tek işçiler olarak kendi aramızdaki sahte ayrımlar alıyor. Dini inaçlar, ulusal kimlik, burjuva siyasi düşünceler, hemşehricilik patronların, bizim kafamızdaki silahları oluyor, her an'ımızda bilincimizi kurşunlayan. Gerçek kardeşliğimizin sınıf kardeşliğimiz, gerçek siyasi düşüncemizin bilimsel sosyalizm, gerçek vatanımızın sosyalist ülke–sosyalist dünya olduğunu görmemizi, anlamamızı engelliyor, bu kurşunlarla aldığımız yaralar. Aslında bireysel olarak kurtulmak için kurduğumuz her pembe düşün ardından, bu düşleri gerçekleştirmek için attığımız her adımın ardından gerçekler bir tokat gibi çarpıyor suratımıza. Çarpıyor da biz anlamıyoruz. Ya da ağır geldiği için küsüyoruz insanlara, yaşama. Kimimiz cinnet geçirip çevresine dehşet saçıyor; kimimiz kahve köşelerinde, birahanelerde ömür törpületmeye veriyor kendini; boğaz köprüsünden atlamayı deniyor kimimiz de. Seçilen yollar binbir türlü de olsa hepsi bireysel kurtuluşa(!) hizmet ediyor.

Sermayeye karşı vereceğimiz kavgada bize dayanışma, grev–direniş vb. silahlarımızı layıkıyla kullanmasını öğretecek olan örgütlülüktür.

Oysaki insanlık tarihi gerçek ve kalıcı kurtuluşun ancak örgütlü mücadeleyle sağlanabileceğine sayısız kez tanıklık ediyor. Nezaman ki ezilenler ezenlere karşı örgütlenip mücadeleye giriştiler; ancak o zaman kurtuluşun yolunu açabildiler. Sermayeye karşı vereceğimiz kavgada bize dayanışma, grev–direniş vb.

Niçin İstiyoruz?

Türkiye'den biliyoruz; işçiler işten atılmak, aç kalmak, polis ve jandarma terörünü göğüslemek vb. gibi birçok bedeli göze alarak sendikalaşma mücadelesi veriyor.

silahlarımızı layıkıyla kullanmasını öğretecek olan örgütlülüktür. İşçi sınıfı büyük tarihsel mücadelelerinin deneyimi ışığında örgütlü mücadelenin araçlarını yaratmasını bilmiştir. İşte sendika, işçilerin kendi özdeneyimleri üzerinden yarattıkları böyle bir araçtır. Bugün dünyanın neresinde işçi sınıfı varsa orada şöyle veya böyle bir sendikalaşma mücadelesi vardır. Türkiye'den biliyoruz; işçiler işten atılmak, aç kalmak, polis ve jandarma terörünü göğüslemek vb. gibi birçok bedeli göze alarak sendikalaşma mücadelesi veriyor. Aynı şekilde kamu emekçileri (memurlar) uzun bir zamandır bu uğurda bedeller ödüyorlar. Bunu bu denli önemli kılanın ne olduğunu ve bunun nasıl oluştuğunu bakın işçi sınıfının ideolojisinin yaratıcısı ve önderi **Karl Marks** nasıl açıklıyor:

"İşçilerin kendi aralarındaki ilk birleşme çabaları, her zaman dayanışmalar biçiminde olur.

Büyük sanayi, birbirini tanımayan insan kalabalıklarını bir yerde yoğunlaştırır. Rekabet, bunların çıkarlarını böler. Ama ücretlerin korunması, patronlarına karşı sahip oldukları bu ortak çıkar, onları ortak bir direnme düşüncesinde birleştirir –dayanışma. Demek ki, dayanışmanın her zaman ikili bir amacı vardır; işçiler arasındaki rekabeti durdurmak, ki böylelikle kapitalistlerle olan genel rekabetlerini sürdürebilsinler.

Direnmenin ilk amacı, yalnızca ücretleri korumaktan ibaretse de, ilkönceleri birbirlerinden kopuk olan dayanışmalar, kapitalistler de kendi paylarına bunları bastırma amacıyla birleştikçe, kendilerini gruplar biçiminde oluştururlar ve her zaman birlik olan sermaye karşısında birliğin korunması, ücretlerin korunmasından daha gerekli hale gelir. Bu o denli doğrudur ki, işçilerinin birlik uğruna ücretlerinin büyük bir kısmını feda etmeleri karşısında İngiliz iktisatçılar şaşırıp kalmaktadırlar, çünkü bu iktisatçıların gözünde, bu birlikler yalnızca ücretler için kurulmuşlardır. Bu savaşımda –gerçek bir iç savaş– yaklaşmakta olan bir iç savaş için gerekli bütün öğeler birleşir ve gelişirler. Savaşımda bir kez bu noktaya ulaştı mı, birlik, politik bir nitelik alır."

Yasaklara rağmen direnişe geçmeden, polisle, jandarmayla çatışmadan, hain– ispiyon– uşak güruhunu cezalandırmadan... yani sermayeyle politik mücadeleye girişmeden sendikalaşmayı bile başaramıyoruz.

Bugün de öyle değil mi? Bizler de ilk başta ücretlerimizi artırmak için sendikalaşıyoruz. Fakat sadece ücretler için ya da sadece ekonomik/sendikal haklar için mücadele ederek bunları korumayı başaramadığımızı dahası kazanamadığımızı görüyoruz. Ekonomik/sendikal haklarımız için mücadeleye giriştiğimizde sermayenin yasalarıyla, kolluk güçleriyle karşılaşıyoruz. Ve yasaklara rağmen direnişe geçmeden, polisle, jandarmayla çatışmadan, hain– ispiyon– uşak güruhunu cezalandırmadan... yani sermayeyle politik mücadeleye girişmeden sendikalaşmayı bile başaramıyoruz.

Aynı şekilde bugünkü sendikalar, işçilerin politik mücadelesi olmadan kendi güçlerine bile sahip çıkamıyorlar. Oysa politikayı işçilere yasaklayıp dururlar; tıpkı sendika bürokrasisi sayesinde hizmetine girdikleri düzenin sözcüleri gibi. Neden mi? Çünkü hiçbiri gerçek sınıf sendikası değil.

Ekonomik– demokratik hakları kazanmanın da bunları korumanın da yolu sermaye düzeniyle politik çatışmadan geçer.

Sınıf Sendikası, işçilerin denetimi ve idaresinde, işçiyle birlikte mücadele eder. Sadece ekonomik– demokratik haklar için mücadele etmekle yetinmez. Yanısıra politik mücadele verir. Çünkü bilir ki ekonomik– demokratik hakları kazanmanın da bunları korumanın da yolu sermaye düzeniyle politik çatışmadan geçer. Aynı şekilde tüm kazanımların kalıcılaşmasının yolunun da sermaye iktidarını devirmekten geçtiğini bildiği için, mücadelesinin eksenine işçi sınıfı iktidarını koyar.

Sınıf sendikalarını kurmuş işçi sınıfı, bunun aracılığıyla verdiği mücadeleyle bir yandan sermayeye geri adım attırıp çeşitli kazanımlar elde ederken bir yandan da bu mücadele içinde bilinçlenip kendi iktidarını kurmanın yolunu öğrenir. Elde ettiği kazanımların ve yarattığı mevziilerin tümünü, iktidarı için kullanmaya çalışır.

Demek ki sorun sadece sendikalaşmakla bitmiyor. Esas olarak sınıf sendikalarını yaratmak gerekiyor. Sendikalaşma, örgütlendiğimiz mevcut sendikaları bürokrasi ve ağalıktan kurtararak gerçek sınıf sendikalarına dönüştürme mücadelesiyle birleştirildiğinde gerçek anlamına kavuşur.

(Devam edecek)

Ücretli Kölelik İMES

Değerlerimize Sahip Çıkıp

İşçi sınıfı oluşumundan bugüne kadar bir takım değerler yaratmış ve bunlar bütün işçilere malolumştur. Bu değerler işçilerin birliği-sınıf dayanışması, 8 saatlik işgünü, sigorta, sendika, grev-direniş... vb.dir. Ve en önemlisi bu değerler için verilen mücadelenin kalıcı kazanımlar yaratabilmesini sağlayacak olan, yani işçilerin kendi devletini kurmasının aracı olan bir sınıf partisi.

İşçi sınıfı veya işçiler dendiğinde hiç yabancılık çekmiyoruz. Çünkü bu sözler bizi anlatıyor. Ama üzerinde hiç durup düşünmüyoruz. Bu belki de günün yirmidört satinde işçi olduğumuzdan böyle. Sözün kısası işçi demek bizim için hayatın kendisi demektir.

Peki biz İMES işçileri bunun farkında mıyız? Bence hayır. Niye mi?

İşçi sınıfı oluşumundan bugüne kadar bir takım değerler yaratmış ve bunlar bütün işçilere malolumştur. Bu değerler işçilerin birliği-sınıf dayanışması, 8 saatlik işgünü, sigorta, sendika, grev-direniş... vb.dir. Ve en önemlisi bu değerler için verilen mücadelenin kalıcı kazanımlar yaratabilmesini sağlayacak olan, yani işçilerin kendi devletini kurmasının aracı olan bir sınıf partisi.

Peki biz bu değerlerimize sahip çıkıyor muyuz? Sahip çıkmak da yetmiyor, bunları geliştirip yeni değerlerle zenginleştirebiliyor muyuz? Şimdi herbiri üzerinde bir bir duralım.

Birincisi; işçi sınıfının ağır bedeller ödeyerek verdiği mücadeleleri sonucu burjuvalara kabul ettirdiği ve yasalarına koydurduğu **8 saatlik işgünüdür.** Bir işçinin, günde sekiz saat çalıştığında, kendisini ve ailesini insani koşullarda geçindirecek bir ücret alması gerekir. Şu anda bu, İMES'teki atölyelerde uygulanıyor mu? Uygulanmıyor! İşkollarına göre, patronlar yani sermayedarlar çalışma saatlerini uzatıyorlar. Örneğin dökümcülükte mesai aldatmacası altında özellikle döküm günlerinde çalışma saati 12 saate çıkmaktadır. Petro-kimyada (mavi boru) ise çalışma saati direkmen 12 saattir. Sonuçta her ne şekilde olursa olsun patronların karlarını daha da arttırmak için bu hakkımızdan vaz geçiyoruz. Veya üç kuruş mesai ücreti için kendimizi patrona ikinci bir kez satmış oluyoruz.

İkincisi; **işgüvenliği ve sağlıklı çalışma koşullarıdır.** Biz İMES işçileri, öylesine ilkel ve sağlıksız koşullarda çalışıyoruz ki böyle bir hakkımız olduğunu bile unutmuşuz. Örneğin dökümcüler, 1200-1800 °C sıcaklıkta günde sekiz saat, bazen de 12 saat çalışıyorlar. Bununla da bitmiyor. Döküm ocaklarında kullanılan çeşitli ağır elementlerle gün gün zehirlenmekteler.

Tornacılıkta, toz boyada (elektrostatik toz boya) hiçbir tedbir alınmadan çalışılmaktadır. Bunlar İMES'te yaşananlar. Peki bunlar işyasalarına uygun mudur? Kağıt üzerinde bu koşullarda işçi çalıştırmak güya yasak. Fakat yasalar işverenler için ve onların devleti tarafından yapılmıştır. Yani sadece biz işçilere ve emekçilere karşı işletilirler.

Üçüncüsü; **sigortadır.** İMES'te çalışan işçilerin ya sigortası yoktur ya da asgari ücret (sefalet ücreti) üzerinden o da 5-10 gün çalışıyoruz gibi gösterilerek ödenmektedir. İMES işverenleri, bir işi daha ucuza maletmek ve böylece de iş kapmak için bizim biz işçilerin sigartasından ve ücretlerinden kesmektedirler.

Ünaldı'da son gülen 20bin dokuma işçisi oldu. İMES'te de biz İMES işçileri olacağız.

Dördüncüsü; **sendikadır.** Patronlar bu mücadele örgütümüzü özellikle İMES'e sokmamaya çalışıyorlar. Bunun için ellerinden ne geliyorsa yapıyorlar. Ya kendi hemşehrilerini çalıştırıyorlar ya fabrika işçiliği yapmamış mücadele deneyimi olmayan işçiler seçiyorlar ya da başka işlerde dikiş tutturamamış çaresiz kişileri çalıştırıyorlar. Böylece ücretli köleliği daha kolay kabul ettirebiliyorlar. Fakat ne yaparlarsa yapsınlar er geç İMES'te örgütleneceğiz. Patronlar belki buna gülümseyecekler, tıpkı bir zamanlar Antep-Ünaldı'daki dokuma atölyelerinin sahiplerinin

İşçilerinin Kaderi Değildir!

Kaderimizi Kendimiz Çizelim!

gülümsedikleri gibi. Ünaldi'da son gülen 20bin dokuma işçisi oldu. İMES'te de biz İMES işçileri olacağız.

Dokuma işçileri tek tek atölyelerde örgütlenememişlerdi tıpkı bizim İMES'te tek tek atölyelerde örgütlenememeniz gibi. Onlar da dernekleşme çalışması yaparak bütün atölyelerde birden örgütlendiler. Biz de İMES'te dokuma işçilerinin yolundan yürüyüp bu şekilde örgütlenebiliriz. Öyleyse bulunduğumuz atölyelerde dernek çalışması başlatalım. Böylece bütün atölyelerde birden sendikalaşmak için bize gereken birliği sağlamış olacağız.

... patronlar işçileri sömürürken hangi ulustan, hangi dinden, hangi düşünceden olduğuna bakmıyorlar.

Beşincisi; **biz işçilerin gücü, sermayenin ise kabusu demek olan sınıf dayanışması ve her ulustan işçilerin birliğidir.** Bunu en iyi biz İMES işçileri kavramak zorundayız. Bugün İMES'te Romen işçilerle birlikte çalışmaktayız. Patronlar bizlere dayattıkları kölelik koşullarının daha kötüsünü onlara dayatıyorlar. Daha kolay sömürmek için aramıza ayrım tohumları ekiyorlar. Örneğin: sağcı solcu diyorlar. Oysa demek istedikleri çok basit: solcudan kastettikleri kendi sınıfının sorunlarına sahip çıkan işçiler, sağcıdan kasttekleri ise susan yani sorunlarına sahip çıkmayan işçiler. Böylece bizi birbirimize düşürmeye çalışıyorlar. Kısacası patronlar işçileri sömürürken hangi ulustan, hangi dinden, hangi düşünceden olduğuna bakmıyorlar. Patronların oyunlarına gelmeyelim. Biz de patronlardan hakkımızı söke söke almak için ırk, dil, din, milliyet ayrımı yapmadan birleşmek zorundayız. Çünkü hepimiz işçiyiz, yani aynı taraftayız.

Herbirimiz şu veya bu partiye oy veriyoruz. Ama görüyoruz ki hangi parti hükümete gelirse gelsin aynı sermaye politikalarını uyguluyor. Aynı, MGK-TÜSİAD direktifleri doğrultusunda hareket ediyor.

Altıncısı ise bize gerçek ve kalıcı kurtuluşun yolunu gösterecek, sermayeye karşı bütün işçileri aynı safta ustaca kavgaya sevkedecek; diğer bütün araçları gereği gibi kullanmamızı öğretecek ve kendi iktidarımızı kurmanın olmazsa olmaz aracı olan **sınıf partimizdir.** Çünkü ancak ihtilalci temeller üzerinde kurulu işçilerin komünist partisi bize doğru yolu gösterebilir. Ancak böyle bir partide örgütlenirsek, sermayeye karşı esaslı mücadeleler verip kalıcı zaferler elde edebiliriz. Herbirimiz şu veya bu partiye oy veriyoruz. Ama görüyoruz ki hangi parti hükümete gelirse gelsin aynı sermaye politikalarını uyguluyor. Aynı, MGK-TÜSİAD direktifleri doğrultusunda hareket ediyor. Hepsi hemen zamlara girişiyorlar, özelleştirmeyi tamamlamaya çalışıyorlar. Hepsi hakkını arayan işçiye, memura, öğrenciye sopayla karşılık veriyor. Hepsi, kardeş Kürt halkının özgürlük istemlerine karşı yıllardır sürdürülen sömürgeci kirli savaşı ve insanlık dışı vahşeti daha da tırmandırmaya çalışıyorlar. Demek ki hiçbirinin birbirinden farkı yok. Daha doğrusu hepsi, Susurluk'ta kanlı, kirli ve çeteci yüzü açığa çıkan sermayenin kokuşmuş düzenine ve onun terörist devletine hizmet ediyor. Yani hiçbiri biz işçilerin partisi olamaz.

Bu değerler bizim değerlerimiz. Elde etmek bizim elimizde.

Biz İMES işçileri olarak, bugün işte bu değerlerimizden hiçbirine sahip çıkmıyoruz. Çünkü bilmiyoruz, böyle değerlerimiz olduğunun farkında değiliz. Farkında olanlarımız ise ya birbirinden habersiz ve böyle olduğu ölçüde ise yalnız olduğunu düşünüp mücadeleden uzak duruyor ya da korkup sinmiş durumda. Bizim bugün bu değerlere sahip olmamamız bir daha olamayacağımız anlamına gelmiyor. Bu değerler bizim değerlerimiz. Elde etmek bizim elimizde. Sınıfımızın 200 yıllık mücadele deneyimlerinin ışığında mücadeleye atıldığımızda önümüzdeki bütün engelleri aşarak bunlara ulaşabiliriz.

YAŞASIN İŞÇİLERİN BİRLİĞİ!

İMES'ten Bir Döküm İşçisi

Beybi Çuval İşçisi Emeğine Sahip Çıkmalıdır!

Beybi Çuval işçileri `96 Ekim'inde kurulan bir işyeri komitesi'nin çabasıyla sendikalaşmayı başardılar. Çalışma başlangıçtan beri işyeri komitesi üzerinden yürüyordu. Ve örgütlenme çalışmaları Lastik–İş'le yapılıyordu. Fakat işkolunun tekstil olmasından ötürü üyelikler DİSK/Tekstil sendikasına yapıldı. O güne kadar elini taşın altına koymamış, dahası bu örgütlenmeden haberi bile olmayan Tekstil sendikacıları, o gün 200 kişilik bir fabrikada hazırdan örgütlülüğe kondular. Peki bundan sonra ne oldu?

DİSK/Tekstil'e çöreklenmiş ağalık iş başında!

İşyeri komitesinde yeralan iki öncü işçi işten atıldı. Diğer işçiler, atılan arkadaşlarını geri aldırmak için tek vücut halinde iş durdurmaya hazırken Ali Yılmaz'ından Kazım Doğan'ına, oradan da Rıdvan Budak'ına Tekstil sendikasının ağaları birlik olup iş durdurmayı engellediler. İşçilerin geneli, Rıdvan Budak'ın, Kazım Doğan'ın "Arkadaşlarınızı Toplu İş Sözleşmesi döneminde geri aldıracağımıza namus sözü veriyoruz!" yalanına kandı. Oysa Ten Tekstil'de, İstanbul Çorap'ta ve daha başka yerlerde görüldüğü gibi, Beybi Çuval'da da görülen, bu ağaların verdikleri namus sözünü "unutma"ları oldu. Eminiz ki Beybi Çuval işçileri, DİSK/Tekstil'e çöreklenmiş bu ağalık şeb.ekesinin namus sözünden ne anladığını görmüşlerdir.

Ağalar derslerini alıyor: Mesaiye kalınama eylemi...

Atılmalar devam edecekti. Şayet Beybi Çuval işçileri, işyeri komitesinin insiyatifiyle tepkilerini göstermemiş olsalardı. O dönem Birleşik Metal–İş Genel Merkezi'nde yapılan toplantıda işyeri komitesi etrafında kenetlenmiş Beybi Çuval işçileri gerçeği ve yine işyeri komitesi inisiyatifiyle gerçekleştirilen mesaiye kalmama eylemi sendikacıların ve işverenin suratında patlayan birer şamar olmuştu. Derslerini alan sendikacılar ve işveren taktik değiştirme gereği hissettiler.

İşveren tarafını temsilen müdürler ve şefler, işçilerin karşısında "yarın kaçta paydos edeceksiniz?" türünden yaltaklanmalara giderken; Sendikacılar da "keskinden daha keskin" olmaya başladılar. Toplantılarda "İşçi ne isterse ben varım. Sonuna kadar işçilerin yanındayım.", "Namusumu satarım işçiyi satmam", "Genel Merkez kurulunu seçilmemek pahasına bırakıp yardımınıza koştum", "Yetki gelmeden de gücünüz sayesinde işverenle önsözleşme sürecine başlayacağız" ... diye bol keseden atıp tutuyordu. O Ali Yılmaz ki İstanbul Çorap işçilerini patrona peşkeş çekmiş; Ten işçilerinin mücadelesini kırmak için diğer ağalarla birlik olup her yola/hileye başvurmuş; Ünsa Ambalaj'ın Toplu İş Sözleşmesini 'örgütlülük yok' bahanesiyle satmış; 1 No'lu Şube kuruluna delegeden çok polis çağırmış; muhalif delegelerin kurula alınmaması için polisten yardım istemiş; Ünsa patronunu arayıp Genel Kurul günü işçileri mesaiye bırakmasını istemiş; İstanbul Çorap'ta çalışmayan kişilere bu fabrikanın işçileriymiş gibi delegelik kartı çıkarmış... biri. Kim inanır sana?

Diğerleri bir yana "Seçilmemek pahasına yardıma koşma" konusuna değinelim.Başından beri işyeri komitesinde yer alan İşçi sınıfı devrimcilerinin, sürecin bir evresinde, bir zorunluluktan ötürü işyeri komitesindeki işçilerle bağı kopmuştu. Yaklaşık üç haftalık bu süreçte (Mayıs ayı) sendikacılar, işyeri komitesinin görüşme isteğinden kaçmak için elinden geleni yapıyorlar. Çünkü işçi sınıfı devrimcilerinin, yetki başvurusu yapıldıktan sonra "Yetkiyi beklemeden geçici temsilcilerimizi seçip önsözleşme yapabilecek güçteyiz. O halde bu gücümüzü kullanalım!" önerisini alıp kendisininmiş gibi 120–140 kişilik bir toplantıda dile getirmiş. Ee, keskinlik lafla da oluyor ya! Pratiğe geçirmemek için kaç babam kaç! İşyeri komitesi çabalayıp durmuş üç hafta boyunca ama Ali Yılmazla görüşmek nafile. Hani o, "Ben herzaman işçinin yanındayım" diyen Ali Yılmaz'la.

2. Mesaiye Kalmama Eylemi
Saldırı, Direniş ve Zafer!

İşçi sınıfı devrimcileri, işyeri komitesiyle tekrar bağ kurup "Madem sendikacı kaçıyor süreci kendimiz başlatalım" önerisini gtürdüler. Bu öneri, üç akşam yapılan toplantılarla işyeri komitesinde kabul edildi. Sendikacı aranmaya devam ediliyor. "Tepkimizi ve gücümüzü gösterip, işvereni görüşmeye, sendikacıları

da ilgilenmeye zorlayacağımız mesaiye kalmama eylemi" iyi bir ön hazırlık yapılmadığından, işyeri komitesinin birlikte hareket edememesinden ve müdürlerin önceden haber almasından ötürü yalnız ovarlok bölümünde hayata geçti. O akşam yapılan toplantıda, işveren bu işçileri işten atması durumunda işdurdurulması kararlaştırıldı. Tabi yine sendikacılar yok. 29 Mayıs sabahı işveren kendinden emin bir şekilde 9 işçiyi işten çıkardı. İşçiler de, kararlaştırıldığı şekilde komple işi durdurdular. O güne kadar işçilerle görüşmekten kaçan o "işçinin yanındaki" sendikacılar ancak işveren telefona sarıldığında işyerine gelebildiler. Ve tabiki işçilerle görüşmeden de çekip gitmek üzere.

Sonraki hafta işyeri komitesinin çabası ve zorlamasıyla yapılan geniş toplantıda, Ali yılmaz ve erkanı yine asıp kesiyordu; Beybi Çuval'ın örgütleyicisi kendisiymişcesine kendinden emin olarak! Genel Kurulu Beybi Çuval işçisi için bırakıp geldiğini söylüyordu. Acaba? Biz, Beybi Çuval işvereni için bırakıp geldiğini düşünüyoruz. İşverenle görüşmesinde işçiyi sonuna kadar destekleyeceğini söylediğini vurguluyordu. Acaba? Biz, "Bak Beybi işvereni, bu işçi benim sözümü dinlemiyor. İşyeri komitesini dinliyor. Kendi başına eylem yapıyor. Ben işyeri komitesini parçalayıp denetim kurana kadar sen de ben de bir süre onların suyundan gitmek zorundayız. Yoksa ikimizi de duman ederler. Senin fabrikan elden gider benim de koltuğum..." dediğini düşünüyoruz.

İşyeri Komitesini Dağıtmak İçin Oluşan Şer Cephesi

Neyse, devam edelim. Sonra planlar devreye sokulmaya başlandı. Sendikacılara göre Beybi Çuval işçisini başsız bırakmak gerekiyordu. Beybi Çuvalın örgütlenmesini sağlayan komite, hani o, işçilerin çevresinde tek vücut olduğu komite dağıtılması gereken bir baştı. Bir yandan işyeri komitesi ve işçilerin geneli önünde keskinliğe devam eden sendikacılar diğer taraftan işyeri komitesinde yer alan ve sendikacıların suyundan gitmeye eğilimli bir iki işçiyi saflarına çekmeye çabalıyorlardı. Bunları da tam olarak kazanmayı başardılar. Bu kişiler işyeri komitesinde kararlara katılıyorlarken arkadan da kararların altını oymaya çalışıyorlarmış. Üstelik de biri, geniş toplantıda geçici sözcü seçilmişken ve işyeri komitesinin kararlarının bağlayıcılığını kabul etmişken bunu yapıyor.

Toplu iş sözleşmesi taslağı işyeri komitesinde kararlaştırılıyor. Bunlar işyeri komitesinden gizli bir şekilde sendikacılarla ayrı bir taslak hazırlıyorlar. Beybi Eldiven'in TİS görüşmelerindeki destek çağrısına yemek boykotuyla yanıt verme kararlaştırılıyor; bunlar işyerinde bunu boşa çıkarıyorlar. O destek ki Beybi Plastik'le Beybi Çuval işçilerinin işverenin karşısına güçlü bir şekilde çıkmasını sağlayıp işçilerin istediği sözleşmeleri kabul ettirecekken. Üstelik Beybi Eldiven işçileri, sürecin başından beri Beybi Çuval işçilerinden desteğini esirgememişken. Merter'deki işçi kardeşlerimizin kurultayına destek amacıyla katılım kararı alınıyor; bunlar işyerinde kararı boşa çıkarıyor. O Merter işçileri ki yarın obürgün bizim herhangi bir direnişimizde, grevimizde, sorunumuzda bize destek sunabilecekken. İşyeri komitesinin genişletilmesi, sağlamlaştırılması kararı alınıyor; bunlar, tutup bu kararın hayat bulmaması için işyeri komitesini köteklemeye çalışıyorlar. Başardılar da. Toplantıları sınıf devrimcilerinden saklayıp, işyeri komitesinde yeralan samimi insanları da yalanlarıyla aldatarak yaptılar bunu. O güne dek sınıf devrimcileri de bu kişilerin ikiyüzlülüklerini bilmiyorlardı. Sınıf devrimcileri, bu kişilerin alınan eylem kararlarında olmalarına rağmen, eylem günü "hastayım" bahanesiyle işyerinden ayrılmalarını korkaklıklarına vermişlerdi. Ya da 9 arkadaşın atıldığı gün yapılacak eylemin kararına katılmalarına rağmen, eylem günü işe gelmeyip İMES'teki Star Çuval'a iş başvurusuna gitmelerini, işten atılma korkusuna vermişlerdi. Bu kişiler, işdurdurma eyleminden sonra baktılar işten atılmak yok, bedel ödemek yok gelip keskinliklere "ben yaptım, ben ettim"lere başladılar. Sendikacıların da desteğiyle Beybi Çuval örgütlülüğünü kendi çıkarları için kullandılar/ kullanıyorlar.

Şer Cephesi 'nin Toplu İş Sözleşmesi

Bu idiamıza bir bakalım. Sendikacılar kendi inisiyatiflerini etkin kıldıktan sonra işçilere sorup etmeden, bu kişileri temsilci atayarak işverenle bir toplu iş sözleşmesi(TİS) imzaladılar. Hani işçilerin çoğunluğu ne istiyorsa o doğrultuda hareket ediyorlardı? Beybi Çuval işçisi, TiS görüşmelerinde söz sahibi olmayı bırakın, ne kazandığını bile bilmiyor.

Sendikacılar, bugüne kadar her işçinin çoktan eline geçmiş olması gereken TİS kitapçığını bastırmamışlar bile. Bahaneleri de hazır: Bir taslak temsilcilik odasında varmış. Genel merkez bastırmayı geciktiriyormuş. İyi de sen işçiyi yanına alıp genel merkez yöneticilerinden hesap sordun mu? Yok! Beybi Eldivenin TİS broşürü, başka fabrikaların broşürleri niye hemen çıkıyor?

Sözleşmenin bilinen maddelerinden işçi memnun değil. "Biz bunun için mi çabaladık?" diyor. Sen kalkıp "Biz önce bir işyerine bir girelim, sonra daha iyisini yaparız" diyorsun. Yani işçiye, "tamam bu bir 'uzlaşma' (işçilerin dilinde satış) sözleşmesi, ama bugün yapacak tek şey bu" diyerek işçinin mücadele isteğini kırmaya çalışıyorsun. Yani mücadele içinde bilinçlenmesini, dostu düşmanı tanımasını, hakların ancak mücadeleyle kazanılabileceğini öğrenmesini engelliyorsun. İşçiye, kendi mücadelesi sayesinde örgütlenmeyi başardığını unutturmaya çalışıyorsun. İşçi "Önümüzdeki 6 aylık dönemdeki %40'lık zam yeterli değil. Ek zam isteyelim. Bunun için herşeye varız." diyor. Sen kalkmış işçinin gözünü korkutmak için "Genelde örgütlü değiliz. İşveren ilan verse bir günde binlerce işsiz kapıya yığılır. İşveren üretimi taşerona kaydırır, işimizden oluruz" diyorsun. İyi de işveren sendikayı nasıl kabul etti? Atılan işçileri nasıl geri aldı? Niye gidip işçilere yaltaklandı? Bunu ona hangi güç yaptırdı? Tabi ki Beybi Çuval işçilerinin gücü. Adam enayi mi milyarlık entegre tesise kilit vursun? Burası konfeksiyon atölyesi mi, işçi grev yaptığında, işyerini kapatıp 30–40 makinayı başka bir işyerine taşıyabilsin? Tutmuş sözleşmeye sosyal yardımlar (yakacak, giyim, izin ve çocuk parası, erzak vs. yardımı) giydirilmiş bir ücret koymuşsun. %80 olan ücret artışını bu sayede %200'ün üzerinde gösteriyorsun. İşçiler ücretlerini artırmanın dışında sosyal yardımları almak için de sendikalaştılar. Sormazlar mı, bu %200 ücret artışıysa sosyal yardımlar nerede? Yok sosyal yardımlar bunun içinde %110'luk bir paya sahipse %200'lük ücret artışı nerde?

Örgütsüzlüğün Nedeni Ne?

Genelde örgütlülüğümüz yok diyorsun, tamam! İyi de sen sendikacı olarak ne yaptın, aidatları yemekten başka? Brandi Tekstil örgütlenmiş, greve çıkmış, senden destek istiyor, yanında olmanı istiyor, örgütlü olduğun işyerlerini harekete geçirmeni istiyor. Üstelik bu senin görevin. Sen kalkıp 45. güne kadar ilgi bile göstermiyorsun.

Bağlı bulunduğun konfedarasyon ne yapıyor örgütlenmek uğrunda? Hükümet sendika ağalığını daha verimli kullanmak; işçilere içerden daha güçlü vurmak için Ekonomik Sosyal Konsey'i kurmuş, o da gidip onun içinde yer alıyor. Güya sendikal haklar için Ankara'ya yürüyor. Hem de ki "işimiz, aşımız, örgütlülüğümüz elimizden alınmaya çalışılıyor. Buna karşı tepki gösterelim?" hem de git özelleştirmeyi, taşeronlaştırmayı, sendikasızlığı, örgütsüzlüğü, zam üstüne zammı dayatmanın planlamasını yapmak için kurulan ESK'de yer al! Bu ne yaman çelişki? Sol yumruğunu hep havada tut ama sağıyla durmadan işçinin kafasına vur.

Beybi Çuval İşçileri!

Dostunuzu da düşmanınızı da tanıyın. İşvereninden devletine, sendikacısından işyeri temsilcisine tümü, bu söylediklerimize karşı "onlar terörist" diyecekler. Teröristlik sürecin başından beri işçiyle birlikte, her tür bedeli göze alarak işçilerin haklarını savunmak mıdır; yoksa işçilerden habersiz, ikiyüzlü korkakları temsilci atayıp işverenle gizli TİS imzalamak mıdır? Devrimcileri teröristlikle suçlayanlar gösterseler ya, hakkını arayan işçiye– emekçiye– öğrenciye jopla, dipçikle saldıran; işçiyi mahkemelerde süründürüp zindanlarda çürüten; kardeş Kürt halkına yıllardır zulüm uygulayan; işçilerin aşına, ekmeğine çıyanlar gibi göz koyan... bir devrimciyi.

Asıl terörist, işçinin emeğini azgınca sömüren sermayedarlardır. Onların Susurluk düzenidir. Hakkını arayana jopla, dipçikle, gözaltıyla, işkenceyle, kaybetmeyle, katletmeyle saldıran çete devletleridir. Devletin "bekçi köpekleri"dir.Sermayeye hizmet eden, işçiyi sırtından bıçaklayan; ESK'te yer alarak ihanette sınır tanımayan sendika ağalığıdır.

Bizler daha öncesinde olduğu gibi bundan sonra da siz sınıf kardeşlerimizin yanında olacağız. Birlikte yarattığımız mevziyi, bundan sonra da birlikte mücadele ederek, şer ittifakına terketmeyelim!

Yaşasın Örgütlü Mücadelemiz!

İşçi Sınıfı Devrimcileri

İMES İşçileri!

Burjuvazi, çeteleşmiş düzeni her sıkıştığında, ekonomik ve siyasi krizi her derinleştiğinde bizden fedakarlık istiyor. Patronlar her seferinde "Ekmek yiyeceğinize acı ilaç için. Pantolonlarınız bol geliyor zayıflamak için daha fazla çalışıp daha az ücret alın ki kemerlerinizi sıkabilesiniz. Çocuklarınızın okumasına gerek yok, nasıl olsa onları da sizin kaderiniz bekliyor. Hemen getirin çırak statüsünde, üç kuruş parayla sömürmeye başlayalım. Hastaneye gitmenize gerek yok. Biz size 'acı ilaç' içiriyoruz ya o size yeter. Ha, sakın ola ki hak aramakmış; ücret zammıymış; insanca yaşam ve çalışma koşullarıymış; özelleştirmeye, taşeronlaştırmaya, sendikasızlığa, örgütsüzleştirmeye hayırmış; falanmış filanmış demeyin! O zaman polisimizi, jandarmamızı, çetelerimizi üzerinize salar size bir güzel sopa yediririz. Gelin efendi efendi şu 'acı ilaç"ları için." diyerek saldırıya girişiyorlar.

MGK–TÜSİAD eliyle kurulan Anasol–D hükümetinin başı "Bu kış zor geçecek!" diyerek yine böyle bir saldırıya girişeceklerini açıkladı. Tabi bu sefer işçi sınıfını içerden daha kolay vurmanın rahatlığıyla konuşuyor. Nasıl daha kolay içerden vurabilir dersiniz? Tabiki sendikalarımıza çöreklenmiş bürokrasi ve ağalığı yanına alarak kurduğu Ekonomik Sosyal Konsey (ESK) denen saldırı kurumu aracılığıyla. Şimdi saldırıları sendika ağalarıyla birlikte planlayıp, birlikte uyguluyorlar. İMES işçileri 5 Nisan saldırısında nasıl sıfır zamlarla çalıştıklarını unutmamışlardır herhalde. ESK 5 Nisan'dan daha büyük saldırıları süreklileştirmenin aracıdır. ESK sınıfa ihanettir. Daha ağır bedeller ödememek için herşeyi göze alıp ESK'e karşı mücadele edelim. İşçi sınıfı devrimcilerinin sendikalarımızın ESK'den çekilmesi için yürüttükleri imza kampanyasına, yaptıkları eylemlere aktif olarak katılalım. Atılan adımı atölyelerimize taşıyıp yeni adımlarla güçlendirelim.

Susurluk Düzeni ve ESK'ine Hayır!

SENDİKALARIMIZ ESK'DAN DERHAL ÇEKİLSİN!

Biz işçi ve emekçiler, çektiğimiz sefalet ve sıkıntı yetmezmiş gibi sermayenin yeni bir haçlı seferiyle karşı karşıyayız. Alınterimizle yarattığımız SSK, yıllardır patronlara verilen bedava krediler, toplanmayan primlerle zarara sürüklendi. Şimdi bu durum gerekçe gösterilip tasfiye edilmeye çalışılıyor. "Parası olmayan tedavi olmasın, ölsün!" Bize reva görülen budur. Bu yetmiyor mezarda emekliliği dayatıyorlar. Zorunlu tasarruflarımız ve nemaları kelimenin gerçek anlamıyla gasp ediliyor. Özelleştirmeler hızlandırılarak sürdürülüyor. Özelleştirmenin işsizlik, taşerorlaştırma, kazanılmış hakların gasp edilmesi demek olduğunu deneyimlerimizle artık biliyoruz. Zam furyası ise her yeni gün sefaletimizi büyütüyor. En kötüsü ise sermayenin bu saldırılarının sendikalarımızın başındaki sendika ağalarının ortaklığıyla uygulanmasıdır. Ekonomik Sosyal Konsey (ESK) adı altında patronları ve devletiyle el ve kader birliği yapan bu hainler bizi celladımıza sevdalandırmaya çalışıyor. Halbuki sendikalar bizim mücadele örgütlerimizdir. Sendikalarımız haklarımızı almak ve korumak için mücadelenin, birliğimizi sağlamanın vazgeçilmez araçlarıdır.

İhanette sınır tanımayan bu cesaretin nereden geldiğini biliyoruz. Elbette bizim suskunluğumuz ve sendikalarımıza gereğince sahip çıkmayışımız onlara bu cesareti veriyor. Fakat ellerinde başka kirli silahları da var. Sözde şeriat tehlikesine karşı "laik cumhuruyeti" korumak mavalı . Çetelere karşı mücadeleyi Tansu Çiller, Sedat Bucak, Mehmet Ağar ve daha birkaç katile indirgeyerek çarpıtma yüzsüzlüğü. ESK' da çıkarlarımızı diyalog yoluyla daha kolay savunacakları yalanı. Bu yalanlarla ülke menfaatleri adına bizleri celladımız sermayenin kuyruğuna takıyorlar. Halbuki biz biliyoruz ki, laik-dinci ayrımı esasta biz işçi ve emekçileri yapay bir tarzda bölüp, patronlara yem yapmanın aracıdır. Ve Susurluk'ta ortaya çıkan düzen ve devlet gerçeği sorunun bir kaç isimle sınırlı olmadığını göstermektedir. Çürüyen sermaye düzeni yasal ve yasadışı güçleriyle işçi, emekçi ve ezilenlerin hak arama mücadelelerinin karşısına dikilmiş, pervasız bir baskı ve zorbalık uygulamaktadır. Bu işin beyni ve yürütücüsü ise herşeyden önce ordudur, MGK'dır. Toplumsal dayanağı bizzat tekelci sermaye, TÜSİAD'dır.

O halde ister ülke menfaatleri adına, ister çetelere karşı mücadele adına, isterse haklarımızı korumak adına patronlar ve MGK- TÜSİAD hükümetiyle ESK' da kolkola girmek tam bir ikiyüzlülüktür. Bu nedenle her yeni gün sefaletimiz büyümekte, zorbalık güçlenmektedir. Gerek Susurluk'taki düzen ve devlet gerçekliğiyle, gerekse ortaçağ gericiliğiyle mücadele edecek olan bizleriz. Çünkü gerçek aydınlığa bizim ihtiyacımız var. Sömürenlerin değil! Sermayenin bu çok yönlü saldırı ve yalanlarına karşı mücadeleyi ancak bağımsız işçi sınıfı tutumuyla yükseltebiliriz.Biz aşağıda imzası olan işçi ve emekçiler, sendikalarımız işçi sınıfına ihanet demek olan ESK' dan derhal çekilmelidir diyoruz.

MGK DAĞITILSIN, ÇETELER CEZALANDIRILSIN!
SENDİKALARIMIZ ESK'DAN DERHAL ÇEKİLSİN!

ADI SOYADI	MESLEĞİ	İMZA
.....	.....	.....

- *Zorunlu mesailere,*
- *Sefalet ücretine,*
- *Kölelik koşullarına,*
- *Sigortasız, sendikasız*

çalışmaya karşı;

Herkese İş!

Çalışanlara İş Güvencesi!

6 Saatlik İşgünü!

İnsanca çalışma ve yaşam koşulları!

Herkese Parasız Sağlık Hizmeti!

İçin;

Haydi Mücadeleye!

Güç Örgütlülüktedir!